

EGY KÖNNYŰ LAKOMA

Hárman valának együtt jó evők és jó ivók a nyári délutánban, a kocsmakertben, a falra felfutó és onnan indáival a pergolát behálózó vadszőlő árnyékát élvezve, elrejtve a nagy meleg elől: a potrohos, nyugalmazott bíró, a lap nélküli lapszerkesztő és a kiadó nélküli költő. Fröccsöztek, kancsóban állt előttük az asztali fehér, a szódásüveg jeges edényben hűlt, maguk készítették el a spricereket. A bíró nem győzött inni, azt mondta, káposztás cvekedlit főzött az asszony, a lapszerkesztő meg csülkös bablevest ebédelt, csúsztott arra is a bor. S minthogy szóba került a cvekedli is meg a füstölt csülök a nagy szemű babbal, szó került más étkekre is, a költő nevetett rajtuk, hogy micsoda hedonisták, egyikük sem tudja, milyen egy művésien megkomponált, elegáns ebéd.

– Mert te tudod! – böfentett a bíró, aki fiatal jogászként a hatvanas években, akárcsak a bölcsészkar végző költő, örült, ha a körüti Luculusban futotta kevéske forintjából virslis paprikás krumplira, legalább két szelet kenyérrel.

– Hol van az már – vetette közbe az obsitos lapszerkesztő. – Oda jártunk mi is a laptól, de inkább arról beszéljünk, micsoda pincepörköltöt készítettem a múltkor.

– Hát, a halászlém? – simította kétfelé őszülő bajszát a bíró. – Amelyet a kertekben főztem.

És mondták tovább, de a költő kötötte az ebet a karóhoz: – Jól van, én is elmegyek a város másik végibe egy zsemlegombóccal tálalt csipős pacalért, de akkor is azt mondom, nem tudjátok mi az igazi, elegáns lakoma. Velem együtt csak esztek, isztek összevissza, nem törődve azzal sem, hogy melyik ételhez milyen ital illik.

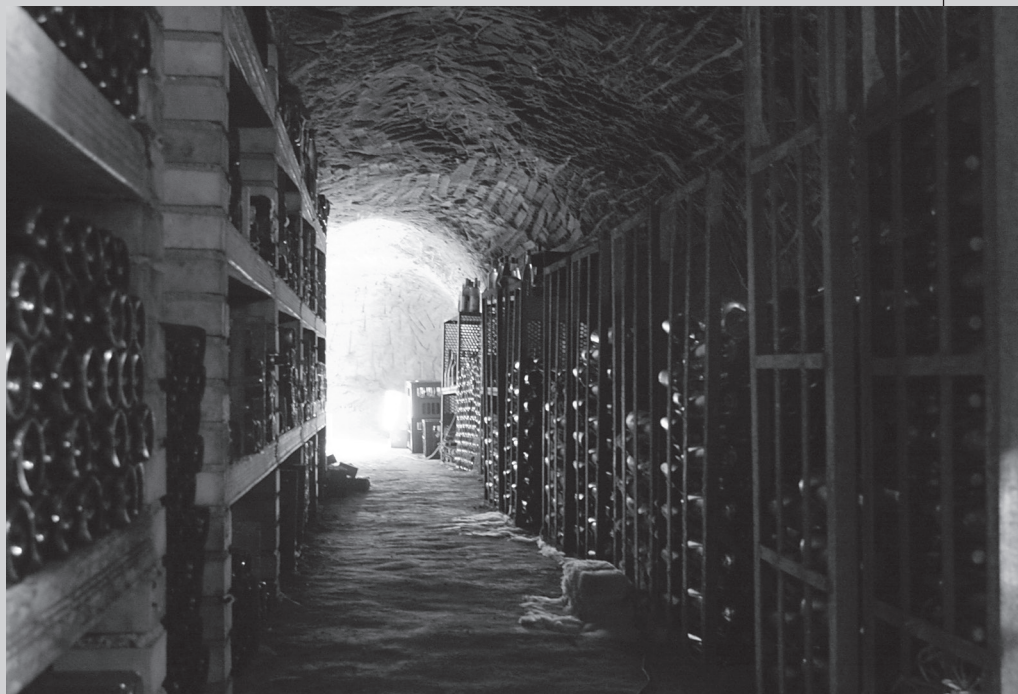
– Milyen ital? Az omlósra főtt, rezgő, bőrs csülökre azt iszom, ami jól esik. Ha vörösborra van gusztusom, akkor azt. Ha sört, akkor ide egy korsóval!

– Ahogy mondja a doki – nevetett a lapszerkesztő. – Megjegyzem, én sem azt nézem, milyen ételhez mi való, nekem száraz, savanykás rizling fröccsöt adnak, de olyan hideget, hogy gyöngyözzön a pohár oldala.

– Márpedig – makacskodott az író –, akkor is elmondom nektek, milyen az, amikor az ízek harmóniája elbűvöli az embert. Azt kérdezem: ettetek-e füstölt libamájhabot pezsgős mazsolával?

– Az meg micsoda?

– Én sem tudtam. De évekkal ezelőtt vendégül láttak egy dunántúli kastélyban. Borászok invitáltak oda, akkoriban írtam is róla, feledhetetlen gasztronómiai gyönyörben volt részem. Az asztalra olyan ínycsiklósok kerültek, amelyeket a szakács a felkínált borok bukójának élvezetéhez művészi alázattal készített. Például azt a füstölt libamájhabot

pezsgős mazsolával. Mint két kis, miniatűr ékszer kínálta magát a tányéron. Hozzá, íz az ízhez, a Chateau Vincent pincészet kétéves, extra dry Tokaji Hárslevelű, palackban érlelt pezsgője gyöngyözött a pohárban. És aztán ebből a nobilis italból kortyintottam az ikramártásos, fodros kecsgegederelyéhez. A kacsamellel körített kecskegomolya pikantériáját, amelyet túrópiramisba ágyazott a séf csalános, mezei zöldmártással, egy fiatal Chardonnay emelte ki. A vékonyan göngyölt mangalicaszlet körtepálinkás öntettel és szűzborba fojtott körtével, hozzá kortyolgtatva a fiatal Chardonnayból... A konyhaművészet és a borászat magasiskolája!

– Hmm... szép, szép – hümmögött a bíró –, de most inkább megennék egy adag székelykáposztát. Ezek a savanykás fröccsök meghozták az étvágyamat. Kár, hogy nem főznek ebben a kocsmában.

– Legalább sós kiflit tartanának, mint régen az asztalokon kosarakban.

– Meg lenne kvárgli – bólintott a bíró.

– Ruszli.

– Elmondtam nektek egy költeményt az ízek harmóniájáról – fakadt ki a költő. – És ti kvárgli meg ruszli után sóvárogtok?

– Barátom – nevetett a bíró –, egy szeletet jól érett kvárgli, de már majdnem folyjon, enyhén megsózva, paprikázva, utána egy korsó, habzó Dreher, az talán nem az ízek harmóniája? Koccintsunk, uraim, mert megmelegsik a bor!

És ittak tovább, kicsit már el is nehezülve a délutánban.

– Addig jó, amíg az ember élvezni tud ételt, italt – dűnyögte a szerkesztő. – Ízek harmóniája? Az élet harmóniája, barátaim. ♡

PETŐFI SÁNDOR A KÖLTŐ S A SZŐLŐVESSZŐ

Semmi vágyam, semmi kedvem
A borostyánkoszorúhoz!
Magyarország szép leányi,
Szőlővessző-koszorúval
Koszorúzzatok meg engem,
Mert a szőlővessző és a
Költő sorsa oly hasonló.
Költő és a szőlővessző
A világnak adja lelkét.
Szőlővessző lelke a bor,
A költőnek lelke a dal.
Lelkünket ha általadtuk
Borban, dalban a világnak:
Elhervadunk, elenyészünk.
És midőn már elenyészünk:
Lelkeink, a bor s dal mellett
Vígad a világ!

Borjád, 1845